

El perquè sí a les quotes de gènere

written by Anna Aceitón | 16 de novembre de 2016

“La igualtat formal i informal de dones i homes és un dret humà fonamental. Les dones representen més de la meitat de la població. La igualtat requereix paritat en la representació i administració de les Nacions. Les dones representen la meitat del talent i habilitats potencials de la humanitat i la seva infrarepresentació en la presa de decisions és una pèrdua per al conjunt de la societat...”.

Així arrencava la Declaració d'Atenes (Atenes, 1992) i el primer document que plantejava la infrarepresentació de les dones com un dèficit de democràcia i que utilitzà per primera vegada el terme “democràcia paritària”.

Avui dia ningú no posa en dubte, si més no de manera clara i manifesta, aquesta realitat. El debat rau sobre quines han de ser les accions positives i proactives necessàries per assolir la paritat.

Si bé és cert que aquest equilibri de participació en les posicions de poder i presa de decisions a totes les esferes de la vida entre homes i dones hauria de ser natural i no forçat, existeixen una sèrie de barreres invisibles, no expresses, subtils i amagades que dificulten a les dones ascendir i ocupar posicions de responsabilitat. Existeixen biaixos de gènere patriarcal, tan arrelats encara a la nostra cultura i impregnats genèticament, biaixos androcèntrics que marquen quins han de ser els mèrits que una persona ha de tenir per accedir a un càrrec. Existeix l'escletxa salarial. Existeixen unes estructures socials vigents en les quals les dones veuen assumides unes tasques i càrregues que culturalment s'associen al seu gènere, l'anomenat terra enganxós.

La realitat que ens ofereixen les dades posa entredit i en

evidència la fal·làcia de la igualtat. L'any 2016 la mitjana mundial de dones diputades als parlaments estatals és del 22'6%, val a dir que als països nòrdics on les mesures de conciliació familiar estan més arrelades hi ha un 41'1% de diputades. A l'àmbit econòmic les dades no milloren amb un 23% de dones als consells d'administració de les grans empreses.

Una de les grans mesures per revertir el fenomen de la desigualtat, entesa com a mesura d'urgència i temporal, són les quotes de gènere legislades que regulen que cap dels dos sexes no hauria de tenir una proporció inferior al 40% ni superior al 60%. Cal remarcar que en cap cas no s'assigna el 40% a les dones.

La premissa que les quotes de paritat entre homes i dones són un error és com dir que la immersió lingüística no és necessària, ja que el català és una llengua prou important, amb prou mèrits i mereixedora com qualsevol altra per no necessitar aquesta discriminació positiva per sobreviure.

De la mateixa manera que el català necessita una protecció especial a causa del menyspreu i prohibicions històriques, les dones també necessiten aquest suport per esmenar greuges històrics greus, socials i culturals.

Quan les polítiques de conciliació familiar siguin realment efectives i justes... Quan existeixi una coresponsabilitat a tots els nivells: familiar, relació empresarial i laboral i social... Quan aconseguim impregnar l'educació de les nostres filles i fills amb el valor de la igualtat... Quan deixem de distribuir i qualificar el treball remunerat i no remunerat en funció del gènere...

Quan entenguem que les dones constitueixen la meitat de la població, i per tant, tenen el dret a la meitat dels càrrecs de decisió, aconseguint així una representació més justa i equitativa que reflecteixi millor la composició de la societat...

Quan assumim que les dones no tenen les mateixes oportunitats que els homes tot i tenir igual o més preparació acadèmica i capacitació, i hi posem remei...

Aleshores i només aleshores, podrem prescindir de les qüestionades quotes de gènere.

[Aquest article forma part del *Versus* "Calen quotes de gènere per tal de fomentar la igualtat entre homes i dones?" Cliqueu per llegir el *Versus* de Bet Salat: "La igualtat de gènere, solució o problema?".](#)